

Αθωνική

ΙΕΨΧ
ΝΗΚΑ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 98

Πολιτεία

Χρυσοί Λόγοι Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

... **Θ**έλω νά σᾶς ἀναγγεῖλω τήν ἔλευσιν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὁποία εἶναι τό φάρμακον τῶν ἰδικῶν μας ψυχῶν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ὁ φιλόστοργος πατέρας, ὁ Κύριος ὄλων μας, ἐπιθυμῶν νά μᾶς ἀπαλλάξῃ τελείως ἀπό τᾶς ἁμαρτίας, πού ἔχομεν διαπράξει εἰς ὄλην μας τήν ζωήν, ἐπενόησε δι' ἡμᾶς τήν θεραπείαν καί μέ τήν ἁγίαν νηστείαν. Κανείς λοιπόν ἄς μή γίνεται κατηφής, κανείς ἄς μή φαίνεται σκυθρωπός, ἀλλά ἄς χαίρεται καί ἄς δοξάζῃ ἐκεῖνον, πού φροντίζει τᾶς ψυχᾶς μας καί διηνοῖξεν εἰς ἡμᾶς αὐτόν τόν ἄριστον δρόμον, καί ἄς ὑποδέχεται μέ πολλήν χαράν τήν ἔλευσίν του.

... **Α**πάντησέ μου ἐπί τοῦ ἐξῆς: Ἐάν ἕνας σέ ἐρωτοῦσε: "τί προτιμᾶς, τό σῶμα σου νά εἶναι λαμπρόν, ὑγιές, ἀκμαῖον καί νά φορῆς πτωχικά καί εὐτελῆ ἐνδύματα ἢ νά ἔχῃς σῶμα ἀνάπηρον καί γεμάτον ἀσθενείας καί νά φορῆς χρυσοῦφαντα ἐνδύματα καί κοσμήματα;" Δέν θά ἐθεώρεις προτιμώτερον, εἰς τήν φύσιν τοῦ σώματος νά ἔχῃς τήν ὠραιότητα, παρά εἰς τᾶ ἐνδύματα;

Καί περί τοῦ μέν σώματος αὐτό πράττεις, περί τῆς ψυχῆς ὁμως πράττεις τό ἀντίθετον. Ἐνῶ αὕτη εἶναι ἄσχημος, δύσμορφος καί μαύρη, νομίζεις ὅτι θά ἔχῃς κάποιο κέρδος ἀπό τᾶ χρυσᾶ κοσμήματα καί πολυτελῆ ἐνδύματα; Δέν εἶναι αὐτό δεῖγμα μεγάλης ἀνοησίας; Στρέψε τόν στολισμόν τοῦτον πρὸς τᾶ μέσα καί τᾶ βραχιόλια ταῦτα εἰς τήν ψυχὴν φόρεσε.

... **Θ** ἐκκλησία εἶναι πνευματικόν ἱατρεῖον καί πρέπει ἐκεῖνοι πού ἐρχονται ἐδῶ, ἀφοῦ λάβουν τᾶ κατάλληλα φάρμακα καί τᾶ ἐπιθέσουν εἰς τᾶ ἰδικὰ των τραύματα, ἔτσι νά ἐπανέρχωνται.

"Ὅτι βεβαίως μόνον ἡ ἀκρόασις χωρὶς τήν ἐπίδειξιν μέ τᾶ ἔργα δέν θά ὠφελήσῃ, ἄκουε τόν μακάριον Παῦλον πού λέγει: "Διότι δίκαιοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου, ἀλλά ὅσοι ἐκτελοῦν τόν νόμον, αὐτοὶ θά ἀναγνωρισθοῦν δίκαιοι".

Ὁ Χριστός δέ ὁμιλῶν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ἔλεγε: "Δέν θά εἰσέλθῃ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καθένας πού μέ προσφωνεῖ Κύριε, Κύριε, ἀλλά ἐκεῖνος πού ἐκτελεῖ τό θέλημα τοῦ Πατρὸς μου, ὁ ὁποῖός εἶναι εἰς τούς οὐρανοῦς".

... **Π**όσοι ἐκ τῶν παρισταμένων θά ἠύχοντο νά ἔζων κατά τούς χρόνους ἐκείνους, πού ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος περιώδευε εἰς τήν γῆν, διὰ νά τόν φιλοξενήσουν καί συμφάγουν μαζί του; Καί τώρα ἡμποροῦν νά τό κάμουν, νά τόν καλέσουν εἰς γεῦμα καί νά συμφάγουν, μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχουν μεγαλύτεραν ὠφέλειαν ἀπὸ ἐκείνους τότε.

Πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, πού τότε συνέφαγον μετ' αὐτοῦ, ἀπωλέσθησαν (παραδείγματος χάριν ὁ Ἰούδας καί ἄλλοι ὅμοιοι του), ἐνῶ οἱ καλοῦντες αὐτόν σήμερον εἰς τήν οἰκίαν των καί δίδοντες εἰς αὐτόν τροφήν καί στέγην, θά ἀπολαύσουν εὐλογίας μεγάλης.

✘ Ἐκεῖνος, πού κοινω-νεῖ κανονικά, πρέπει νά ἔχῃ ἀπό πρὶν φόβο, συντριβή καί εὐλάβεια. Μετά, πρέπει νά αισθάνεται ἡρεμία, χαρά, ἀλλά καί ἀπροθυμία νά μιλήσῃ σέ ἄνθρωπο.

✘ Δέν ξέρω καμιά ἐκ-κλησία πού νά μὴν εἶ-ναι ὠραία. Τό ἴδιο αισθάνομαι παντοῦ. Καί σέ μικρὸ ἐξωκκλήσι νά πάω, πού νά ἔχῃ μία εἰκόνα, μοῦ ἀρκεῖ. Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ.

Γέρων Ἰερώνυμος

✘ Πάντα ἡ προσευχή στηρίζει. Νά μὴ δει-λιούμε, νά μὴ φοβόμαστε. "Εἰ ὁ Θεός μεθ' ἡ-μῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν".

✘ Χωρὶς τήν ψυχὴ μας καθαρὴ δέν ἔχομε κανένα ὄφελος ἀπὸ τῆ Θεῖα Κοινωνία.

Γέρων Ἰάκωβος Τσαλίκης

✘ Γι' αὐτόν πού ἐλπίζει στὸν Θεό, δέν ὑπάρ-χουν ποτέ ἀδιέξοδα.

✘ Αὐτός πού ποτέ δέν κατακρίνει, οὔτε μέ τᾶ λόγια του, οὔτε μέ τούς λογισμούς του, βρῆκε ἤδη σύντομο δρόμο, πού βγάζει κατ' εὐθείαν στὸν Παράδεισο.

Γέρων Γερμανὸς Σταυροβουνιώτης

✘ Ὁ Θεός ἐπιτρέπει τούς πειρασμούς, γιὰ νά μᾶς ξεσκονίζουν καί νά ἐξαγνίζετα ἔτσι ἡ ψυχὴ μας μέ τίς θλίψεις καί τᾶ κλάματα καί νά ἀναγκάζομαστε νά καταφεύγουμε στὸν Θεό γιὰ τῆ σωτηρία μας.

✘ Ὅταν ὑπάρχει θεῖα χάρι δέν κρύβεται, γιατί ἀκτινοβολεῖ.

Πατήρ Παῖσιος

✘ Ἐγώ, ἀπὸ τήν πείρα τῆς ζωῆς μου, βρῆκα τό ἐξῆς: Ὅσο δίνεις, τόσο ὁ Θεός τό πολλα-πλασιάζει. Ἐγώ τό πορτοφόλι μου τό ἔχω πάντα ἀνοικτό καί πάντα εἶναι γεμάτο. Εἰς τό πορτο-φόλι μου μέσα ἔχω τόν Χριστό καί Αὐτός κανονί-ζει τᾶ πάντα, ὅ,τι χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος.

Πατήρ Δημήτριος Γκαγκαστάθης

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ

Ο Μαρκιανός ήτο ιερέυς στήν Κωνσταντινούπολι, αγιώτατος άνθρωπος. Ἀνάμεσα στίς ἄλλες ἀρετές πού τόν στόλιζαν ὑπερεῖχαν ἡ ἀκτημοσύνη καί ἡ ἐλεημοσύνη. Παράδοξος συνδυασμός! Καθώς στεκόταν πολύ ὑψηλότερα ἀπό κάθε γήινο ἀγαθό, ὁ Μαρκιανός δέν ἀπέκτησε ποτέ πράγμα δικό του, πού νά ἔχη κάποια ἀξία, οὔτε δεύτερο ἔνδυμα. Ὅταν οἱ γνωστοί του τοῦ χάριζαν κάτι, τό ἔδινε παρευθύς στόν πρῶτο φτωχό, πού συναντοῦσε στόν δρόμο του.

Τήν Κυριακή πού θά γίνονταν τά ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, πού ἦταν ἡ ἔνορρα του, ἔφυγε ξημερώματα ἀπό τήν φτωχή καμαρούλα του, νά ἐτοιμάσῃ τό Ἅγιο Βῆμα. Θά λειτουργοῦσε ὁ Πατριάρχης μέ ἄλλους Ἀρχιερεῖς. Θα πήγαινε καί ὁ Αὐτοκράτωρ μέ ὅλους τούς ἄρχοντάς του στά ἐγκαίνια.

Ἐάν ἔφτασε στήν Ἁγία Ἀναστασία κι ἦταν ἔτοιμος ν' ἀνοίξῃ τήν ἐξώθυρα τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου ναοῦ, πού αὐτός ὁ ἴδιος μέ τήν ἀπαράμιλλη δραστηριότητά του εἶχε ἀνακαινίσει, τόν ἐπλησίασε ἕνας δυστυχημένος ἄνθρωπος, γυμνός, μελανιασμένος ἀπό τό κρῦο. Ἔδειχνε νά ὑποφέρει πολύ. Ἄπλωσε διστακτικά τό χέρι, νά τοῦ γυρέψῃ ἐλεημοσύνη. Ὁ Μαρκιανός ἔψαξε τίς τσέπες του. Ἀλλά, συνηθισμένο πράγμα σ' αὐτόν, δέν βρῆκε χρήματα. Ἔπρεπε ὅμως νά δώσῃ κάτι σ' ἐκεῖνον τόν δυστυχή, καί μάλιστα χρήσιμο. Τοῦ ράγισε τήν καρδιά ἡ γύμνια του, τό τρεμούλιασμά του. Ὁ φιλόνητος ιερέυς πήρε τήν ἀπόφασί του. Θά τοῦ ἔδινε τά ροῦχα του. Δεύτερα δέν εἶχε, ἀλλά αὐτό δέν τόν πείραζε. Τώρα θά φοροῦσε τά ἱερατικά του, ἀφοῦ θά ἔπαιρνε μέρος στήν Λειτουργία. Πῆγε στό σκευοφυλάκιο, ἐφόρεσε τά ἄμφια του καί ὅλα του τά ροῦχα τά ἔδωσε στόν φτωχό. Ἐκεῖνος ἔμεινε μέ τό στόμα ἀνοικτό μπροστά σέ τόση καλωσύνη.

Ἦλθαν στό μεταξύ κι οἱ ἄλλοι κληρικοί μέ τόν Πατριάρχη καί ἄρχισε ἡ Θεία Λειτουργία. Μά κάτι παράδοξο συνέβαινε ἐκεῖνη τήν ἡμέρα. Τά βλέμματα τοῦ ἐκκλησιασματος, ἀπό τοῦ Αὐτοκράτορος ὡς τοῦ τελευταίου πιστοῦ, εἶχαν καρφωθῆ πάνω στόν Μαρκιανό. Τό ἴδιο καί τῶν κληρικῶν, μέσα στό Ἅγιο Βῆμα. Δύο μάλιστα ἀπ' αὐτούς εἶχαν ἀρχίσει νά σιγοψιθυρίζουν τίς ἐπικρίσεις τους.

- Πού βρῆκε ἄραγε τή χρυσοῦφανη στολή; Αὐτός δέν

ἈΜΦΙΑ τῆς ΨΥΧΗΣ

εἶχε ποτέ του χρήματα. Ἔτσι τουλάχιστον φαίνεται.

- Δέν βαρυέσαι. Ὑποκρισίες. Κοίταξε, ἀδελφέ μου, καί μέ διαμάντια κεντημένη! Αὐτό πιά καταντᾷ σκάνδαλο.

Ἦταν στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας βγῆκε μέ τό Ἅγιο Ποτήριο νά κοινωνήσῃ τόν κόσμο ὁ Μαρκιανός, ἕνας ψίθυρος θαυμασμοῦ ἀκούστηκε ἀπό τά χεῖλη ὄλων. Ἡ Ἐκκλησία ἄ-

στραψε ἀπό τό φεγγοβόλημα τῶν ἀμφίων του. Ἐνας ἀνώτερος κληρικός πλησίασε τότε τόν Πατριάρχη μέ φανερό ἀγανάκτησι καί τοῦ εἶπε:

- Δέν πρέπει ἡ ἀγιοσύνη σου, Δέσποτα, νά παραλείψῃ νά συστήσῃ κάποια μετριότητα σ' αὐτόν τόν ἄσχημο κληρικό. Τέτοια στολή ταιριάζει μόνο στόν βασιλέα.

Ἐὰν ἀγαθός γέρο-Πατριάρχης ἄρχισε νά στενοχωριέται μέ τίς διαμαρτυρίες τοῦ ἱερατείου του. Εἶχε φυσικά κι ὁ ἴδιος ἀπορήσει μέ τήν πρωτοφανῆ πολυτέλεια τῶν ἀμφίων, πού φόρεσε -ἔτσι τουλάχιστον νόμιζε- γιά τήν πανηγυρι ὁ Μαρκιανός. Τόν γνώριζε ὅμως πολύ καλά, γιά νά τον χαρακτηρίσῃ ματαιόδοξο. Ὅστόσο, ἀποφάσισε νά τοῦ κἀνῃ λόγο γι' αὐτό. Εὐθύς λοιπόν μετά τήν ἀπόλυσι καί προτοῦ ἀκόμα βγάλουν καί οἱ δύο τά ἱερατικά τους ἄμφια, φώναξε τόν Μαρκιανό στό σκευοφυλάκιο.

- Πού βρῆκες τήν στολή αὐτή Μαρκιανέ; τόν ρώτησε σέ τόνο αὐστηρό. Θά ἔλεγε κανεῖς, πῶς πήρες τήν ἀπόφασί νά συναγωνιστῆς σέ πολυτέλεια τόν Αὐτοκράτορα. Ὁ ιερέυς πρέπει νά εἶναι μέτριος στήν ἐμφάνισί του, γιά νά μή σκανδαλίζῃ τόν λαό καί μάλιστα τίς πτωχότερες τάξεις.

Ἐπιπλέον ἔρριξε πρῶτα ἕνα φευγαλέο βλέμμα στά φτωχικά του ἄμφια, τά μοναδικά πού εἶχε νά ἱερούργῃ. Ἐπειτα κοίταξε μέ ἀπορία τόν Ἐπίσκοπό του.

- Γιά ποιά στολή ὀμιλεῖ ἡ ἀγιοσύνη σου, Δέσποτα; Ἄν πρόκειται γι' αὐτήν πού φορῶ, εἶναι ἡ ἴδια πού πήρα ἀπό τά χέρια σου, ὅταν πρῖν ἀπό εἴκοσι πέντε χρόνια μέ χειροτόνησες Πρεσβύτερο.

Ἐπιπλέον ἔρριξε πρῶτα ἕνα φευγαλέο βλέμμα στά φτωχικά του ἄμφια, τά μοναδικά πού εἶχε νά ἱερούργῃ. Ἐπειτα κοίταξε μέ ἀπορία τόν Ἐπίσκοπό του.

- Κι αὐτή ἐδῶ, τοῦ φώναξε παίρνοντας στά χέρια του τό φελόνι.

Τότε παρατήρησε, πώς κάτω από τ' ἄμφιά του ὁ Μαρκιανός ἦταν γυμνός κι ἐκεῖνη ἡ πολύτιμη στολή, πού εἶχε προκαλέσει τόσο θαυμασμό καί θόρυβο, δέν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ συνηθισμένη, πού τόσα χρόνια τώρα τὸν ἐβλεπε νὰ λειτουργῇ.

- Ποιός σ' ἐγύμνωσε Μαρκιανέ; ρώτησε ἐκπληκτός ὁ Πατριάρχης.

Ὁ ἅγιος λειτουργός τοῦ Ὑψίστου πῆρε στά χέρια του τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο, πού μόλις πρό ὀλίγου εἶχε τοποθετήσει στὴ θήκη του καί τὸ ἔδειξε στὸν Ἀρχιερέα.

- Αὐτό μ' ἐγύμνωσε, ἅγιε Δέσποτα, εἶπε.

Κατασυγκινημένος ὁ γέρο-Πατριάρχης ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Μαρκιανό καί φιλώντας τον πατρικά τοῦ εἶπε:

- Ἄν ὄλοι οἱ ἱερεῖς σ' ἐμμοῦντο, τέκνον μου, δέν θά εἶχαμε ἀνάγκη ἐκκλησιαστικῶν ρητόρων. Θά ἐκήρυττε τὸ φωτεινό τους παράδειγμα.

Ἀφγοῦνται ἀκόμα γιὰ τὸν Ἅγιο Μαρκιανό -γιατί ἁγίασε ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἱερεὺς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας- ὅτι τίς νύχτες γύριζε στίς φτωχικές συνοικίες τῆς πόλεως καί περιμάζευε τοὺς ἐγκαταλελειμμένους νεκρούς. Τοὺς ἔπλενε μὲ τὰ χέρια του, τοὺς σαβάνωνε καί τοὺς πήγαινε στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ τοὺς διαβάσει καί νὰ τοὺς θάψει τὸ ἄλλο πρωῒ. Κι εἶχε ἀποκτήσει τὴ συνήθεια, νὰ μὴν ἀφήνῃ μόνο στὴν Ἐκκλησία τὸν νεκρό, προτοῦ τὸν ἀσπασθῇ.

Κάποτε λοιπὸν ἐγίνε αὐτὸ τὸ παράδοξο. Ὁ νεκρός ἦταν ἓνας πολυβασιανισμένος γέρος, χτυπημένος ἀπὸ τὴ ζωῆ. Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός τὸν περιποιήθηκε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά, λές καί τὸ ἔνοιωθε ὁ νεκρός. Τέλος, τὸν τοποθέτησε, ὅπως ὄλους, στὸ νεκροκρέββατο, στὸν νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτοιμος νὰ φύγῃ πιά, γυρίζει πρὸς τὸν νεκρό καί τοῦ λέει:

- Ἐλα, ἀδελφέ μου, νὰ φιληθοῦμε σάν παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ πού εἴμαστε.

Κι ὁ νεκρός, μ' εὐγνωμοσύνη, ὑπακούοντας στὴν πρόσκλησι τοῦ εὐεργέτου του, ἀνακάθησε στὸ φέρετρο, ἀντάλλαξε μαζί του ἀδελφικό ἀσπασμό κι ἔγειρε πάλι γιὰ τὸν αἰώνιο ὕπνο του. Ὁ Ἅγιος βγήκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, σάν νὰ εἶχε συμβῆ τὸ πιὸ φυσικό πρᾶγμα στὸν κόσμο.

Ἐνας ἄλλος ἱερεὺς ὅμως, πού ἔτυχε νὰ βρῆται τὴν ὥρα ἐκεῖνη στὴν Ἐκκλησία, παρακολούθησε ἀθέατος τὴν ἐκπληκτικὴ σκηνὴ κι ἔτσι ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τὸ γεγονός διαδόθηκε σὲ ὅλη τὴν πόλι. ✠

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Λεπτὴ... Διάκρισις

Ὁ Βησσαρίων, νέος εὐσεβὴς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀπὸ πλοῦσια κι ἀρχοντικὴ γενιά, πῆγε νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους κι ἐπισκέφθηκε πολλὰ μοναστήρια στὴν Παλαιστίνη. Σάν γύρισε στὴν πατρίδα του τὴν Αἴγυπτο, μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ θεϊκὸ ἔρωτα, μοίρασε τὰ υπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν μοναχικὴ ζωῆ. Κράτησε μόνο ἓνα ὑποστατικὸ μὲ ὄπωροφόρα δένδρα, πού τὸ εἶχε ζηλέψει ὁ Ἐπαρχος καί τοῦ εἶχε ζητήσῃ νὰ τὸ ἀγοράσῃ, προσφέροντας γενναία τιμῆ. Ὁ Βησσαρίων ὅμως σκόπευε νὰ τὸ χαρίσῃ σ' ἓνα γυναικεῖο μοναστήρι.

Πρὶν φύγῃ, πῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ στὸν Ἀββᾶ Ἰσιδωρο τὸν Πηλουσιώτη καί, μεταξύ ἄλλων, τοῦ μίλησε καί γιὰ τὸ ὑποστατικὸ.

- Πούλησέ το στὸν Ἐπαρχο, τὸν συμβούλεψε ὁ Γέροντας, καί δώσε τὰ χρήματα στὸ μοναστήρι. Μὴν ἀφήσῃς τὸ ὑποστατικὸ στίς καλόγριες, γιατί θά χάσουν τὴν ψυχὴ τους.

Ὁ Βησσαρίων ὅμως δέν ἀκολούθησε τὴν συνετὴ αὐτὴ συμβουλή καί, ἀφοῦ ἔκανε δωρητήριο τὸ κτῆμα στὸ γυναικεῖο μοναστήρι, πῆγε στὴν ἔρημο καί ἔμεινε σὲ μιά φτωχικὴ καλύβα, στὴ σκῆπη τῶν Πατέρων.

Πέρασαν δεκαεξὶ μῆνες ἀφ' ὅτου ὁ εὐλαβὴς νέος ἀγωνιζόταν τὸν καλὸ ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, ὅταν μιά νύχτα τὸν συνετάραξε ἓνα τρομακτικὸ ὄνειρο: εἶδε πὼς βρέθηκε στὴ Βηθλεέμ, στὸν ναὸ τῆς Ἁγίας Γεννήσεως. Ξαφνικά ὁ ναὸς ἀστράψε ἀπὸ οὐράνιο φῶς κι ἄρχισαν νὰ μπαίνουν μέσα νέοι ντυμένοι μὲ ὀλόχρυσες στολές, ψάλλοντας μελωδικά. Ἀνάμεσά τους ἦταν μιά πανέμορφη γυναίκα, ντυμένη μὲ πορφύρα καί μὲ διάδημα ἀπὸ ἀστέρια στὸ κεφάλι. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συνοδούς τῆς οὐράνιας Βασίλισσας γύρισε βλοσυρὰ πρὸς τὸ μέρος του.

- Τί ἔχεις ν' ἀπολογηθῆς γιὰ τὰς παρθένους, τοῦ εἶπε, πού ἀπὸ τότε πού τοὺς χάρισες τὸ κτῆμα σου, δέν ἔπαψαν νὰ ἐξοργίζου τὸν Θεό; Μεγάλη τιμωρία σὲ περιμένει, ἂν δέν διορθώσῃς τὸ σφάλμα σου.

- Κύριέ μου, τόλμησε ν' ἀποκριθῇ τρέμοντας ὁ Βησσαρίων. Γιὰ νὰ τίς ἀναπαύσω τοὺς τὸ δῶρησα, ὄχι γιὰ νὰ παροργίσουν τὸν Θεόν.

- Καλὴ ἢ προαίρεσί σου, τέκνον, εἶπε τότε ἡ Βασίλισσα. Ἄλλ' ὁ ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους βρῆκε αἰτία νὰ ζημιώσῃ τίς ψυχές τους. Διόρθωσε τὸ λάθος σου καί θά μὲ ἔχῃς πάντοτε προστασία.

Ἔστερα ἀπευθύνθηκε σ' ἐκεῖνον, πού λίγο πρὶν εἶχε τρομοκρατήσῃ τὸν Βησσαρίωνα:

- Σφράγισε τὴν καρδιά του, Βαπτιστά, διὰ νὰ μὴ νομίση πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι φαντασία.

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος σφράγισε μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ τὸ στήθος τοῦ Βησσαρίωνος καί ἀμέσως χάθηκε τὸ ὄραμα.

Μόλις ξημέρωσε ὁ Βησσαρίων ξεκίνησε γιὰ τὸν Ἀββᾶ Ἰσιδωρο. Τρομαγμένος ἀκόμα, τοῦ διηγήθηκε τὴν ὄπτασι.

- Ἐπρεπε νὰ εἶχες ἀκούσει τὴν συμβουλή μου, τέκνον μου, τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας. Δέν ξέρεις πὼς τα ὑποστατικά ἔχουν φροντίδες; Χρειάζονται καλλιέργεια καί, ὅταν ἄνδρες συναλλάσσονται μὲ ἀσκήτριες, ὁ διάβολος δέν ἀφήνει ἀπειραχτες οὔτε αὐτές, οὔτε ἐκεῖνους.

Τὴν ἴδια κιόλας ἡμέρα κατέβηκαν καί οἱ δύο στὸ μοναστήρι καί μὲ κάποια πρόφασι ἐπεισαν τίς μοναχές νὰ πουλήσουν τὸ ὑποστατικὸ στὸν Ἐπαρχο καί νὰ εἰσπράξουν τὰ χρήματα. Ἔτσι, ἡσυχος πιά, γύρισε στὸ ἀσκητήριό του ὁ καλὸς Βησσαρίων. ✠

Αθωνικά

Τό θαῦμα τῆς Θείας Πρόνοιας

Από την Καλύβα "Κοίμησις τῆς Θεοτόκου" στην Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, ὁ Πατήρ Θεόκτιστος Μοναχός εἶχε βαρειά ἄρρωστο τόν Γέροντά του Μακάριο Μοναχό.

Ὁ Γέρο-Μακάριος καταγόταν ἀπό τήν Θεσσαλονίκη καί ἀπό τήν υπερβολική ἄσκησι ἔπαθε τρομερή ἐξάντλησι, γιατί δέν ἦταν προικισμένος μέ φυσική ἀντοχή.

Ἦταν ἡμέρα Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω, κατά τό σωτήριον ἔτος 750, καί ὁ Γέρο-Μακάριος ἀπό τήν ἐξάντλησι βρισκόταν στά πρόθυρα τοῦ θανάτου, ἀλλά ἦταν καί Δικαίος τῆς Σκήτης.

Ὁ ὑποτακτικός του Θεόκτιστος Μοναχός, πού ἦταν παραδικαῖος καί εἶχε καί τήν γενική φροντίδα τοῦ Κυριακοῦ τῆς Σκήτης, μετά ἀπό τήν Θεία Λειτουργία, εἶχε μεγάλη στενοχώρια καί ἀγωνία, τί φαγητό νά δώσῃ στόν Γέροντά του, γιά νά μπορέσῃ κάπως νά τωρωθῇ καί ν' ἀναλάβῃ ἀπό τήν μεγάλη ἐξάντλησι πού εἶχε.

Μέ τήν σκέψι αὐτή κατέβηκε στην παραλία μήπως βρεῖ κάποιο ψάρι, ἀλλά ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ταραγμένη καί φουρτουνιασμένη πού καμιά ψαρόβαρκα δέν φαινόταν, μά οὔτε καί στό πέλαγος περνοῦσε καμιά.

Τότε βαθειά συγκινημένος, μέ πίστι θερμή, γονάτισε καί ἔκανε προσευχή στόν Θεό καί παρακαλοῦσε καί τήν Θεοπρομήτορα τοῦ Χριστοῦ καί μητέρα τῆς Παναγίας μας Ἁγία Ἄννα.

Δέν πρόλαβε νά τελειώσῃ τήν προσευχή του αὐτή ὁ Πατήρ Θεόκτιστος καί βλέπει πάνω στ' ἀφρισμένα κύματα τῆς θάλασσας νά παιχνιδίζῃ ἕνα ἀρκετά μεγάλο ψάρι.

Ἀμέσως, μέ Θεοῦ φώτισι, ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πρὸς τήν κατεύθυνσι πού βρισκόταν τό ψάρι, καί τό κύμα

-ὦ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ!- πέταξε ἔξω στην ἄμμο τῆς παραλίας τό ψάρι ἐκεῖνο.

Γεμάτος χαρά, ὁ Πατήρ Θεόκτιστος, πῆρε τό ψάρι, τό πῆγε στό Κυριακό, πού ἦταν κατάκοιτος ὁ Γέροντάς του, καί ἔφτιαξε φαγητό. Μία φορά ἔφαγε ἀπό τό ψάρι ἐκεῖνο ὁ Γέροντας καί πῆρε τόση δύναμι, πού ἔγινε τελείως καλά.

Μέ τό ὑπόλοιπο ψάρι ὁ Πατήρ Θεόκτιστος φιλοξένησε ὅσους βρέθηκαν στό Κυριακό τήν ἡμέρα ἐκείνη, Μοναχούς καί κοσμικούς, καί ὅλοι μαζί δόξασαν τόν Πανάγαθο Κύριο, τόν "θαυμαστόν ἐν τοῖς ἔργοις Του". ✠

ΓΛΥΚΕΙΑ ΨΑΛΜΩΔΙΑ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης ἔφυγε κρυφά ἀπό τό παλάτι τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα Κομνηνοῦ (12ος αἰών) καί πῆγε στην ἱερά Μονή Μεγίστης Λαύρας. Ἐπειδή τόν καταζητοῦσε ὁ βασιλεὺς, δήλωσε στό Μοναστήρι ὅτι στην κοσμική ζωὴ ἦταν βοσκός καί ὁ ἠγούμενος τοῦ ἀνέθεσε τό διακόνημα νά βόσκῃ τοὺς τράγους τῆς Μονῆς στό δάσος. Ὁ Ἰωάννης δέχθηκε μέ χαρὰ τό διακόνημα καί ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ἔμενε στό δάσος, ὅπου ἡ Λαύρα διέθετε εἰδικά σπιτάκια γιά τοὺς φύλακες τῶν ζῶων, τὰ λεγόμενα "τραγιάρικα".

Μία ἡμέρα, κι ἐνῶ τὰ ζῶα ἔβοσκαν, ὁ Κουκουζέλης θυμήθηκε τοὺς ὠραίους ἐκκλησιαστικούς ὕμνους, πού ἔψαλλε στην Ἐκκλησία καί στό παλάτι τοῦ βασιλέως, καί ἄρχισε νά ψάλλῃ. Ἦταν τόσο γλυκεῖα καί μελωδική ἡ φωνή του, πού ὅλα τὰ τραγιά μαζεύτηκαν γύρω του, ἄφησαν τῆ βοσκῆ τους, καί ἐπὶ ὄρες, πού ὁ Ἅγιος ἔψαλλε, αὐτὰ εἶχαν σηκωθεῖ στά δύο τους πόδια καί ἄκουγαν μέ προσοχή, σάν νά ἦταν λογικά ὄντα.

Εἶδαν οἱ ἐρημίτες τό ἐξαιρετικό αὐτό θέαμα ἀπό τίς ἀσκητικές τους Καλύβες καί ἔτρεξαν ν' ἀναφέρουν τό γεγονός στόν ἠγούμενο τῆς Λαύρας. Μέ τόν θαυμαστό αὐτό τρόπο ἀποκαλύφθηκε ἡ πραγματικὴ ιδιότητα τοῦ Κουκουζέλη καί ὁ ἠγούμενος, ἀφοῦ τόν κούρεψε καλόγερο, τόν κράτησε νά ψάλλῃ στή Μονή σάν δεξιός ψάλτης.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἑπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 74 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ

ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφεῖο

ΑΘΗΝΑ 14

Ἀριθμὸς ἄδειας

4 939

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με